

— Да се опрѣдѣли: като какво нѣщо е щѣло да стане, кой щѣлъ да го извърши, кѣдѣ и съ какви срѣдства?

— Мисля, че тукъ бѣше г-нъ защитника когато дадохъ показания че щѣли да убиятъ г-на Стамболова и по-виднитѣ хора въ България.

— Това нѣщо казвалъ ли го е на други, писалъ ли го е въ двѣтѣ си писма до г-на м-ра прѣдсѣдателя Стамболова?

— Това не само че съмъ го казвалъ, но и съмъ го написалъ.

— Ами като е знаятъ, че Миларовъ е ималъ само единъ наполеонъ, какъ мисли свидѣтеля, могалъ ли е Миларовъ да направи това нѣщо, или за несериозно е мислилъ това му казване?

— Азъ мисля, че спомѣнахъ, ако не съмъ пропусналъ, че отъ Руссия щѣли да имъ отпуснатъ за тази цѣль пари. И азъ като бѣхъ въ Русия, капитанъ Бѣловъ ми каза, че щѣли да се отпуснатъ 13,000 рубли отъ Славянскій Благотворителенъ Комитетъ. Това съмъ го чулъ отъ устата на капитанъ Бѣлова.

— Да каже свидѣтеля, като какъ е глѣдалъ въ онова врѣме на Миларова, като на опасенъ съзаклятникъ, или като на единъ фантазьоръ? Какво впечатление му е направилъ?

— Относително това запитване на защитника, азъ могъ да отговоря това, че въ лицето на Миларова азъ глѣдахъ чловѣкъ сериозенъ, чловѣкъ развитъ, и обичахъ съ цѣло внимание да слушамъ Миларова кога разказва.

— Ако свидѣтеля е счелъ това нѣщо за сериозно, защо още прѣзъ Септемврий 1890 год. не го е убадилъ на властѣта, а чакъ послѣ толкова врѣме го съобщилъ? Какъ така е пропусналъ толкова врѣме? Защо не го е съобщилъ още тогазъ?

— Добръ г-нъ защитникъ. Да ли азъ съмъ го счелъ за сериозно или не, то не е толкова важно зрадь менъ. Важното е, че азъ съмъ знаятъ това нѣщо, но не съмъ ималъ врѣме, не съмъ ималъ възможность да го съобща на властѣта още тогава. Вънъ отъ това, имало е и семейни причини, които сж ми налагали да се задържа. Освѣнъ туй, страхъ ме е било и отъ страна на Миларова, и отъ страна на баща ми. Защото, какго се зпѣй, азъ съмъ снѣ на единъ опозиционеръ, за когото всѣки пътъ, както и за менъ, се е слѣдило отъ властѣта съ внимание и отъ близо. За това, азъ съмъ се боялъ тогава. Тия